

Τα όνειρα της Λευκής

Στη γειτονιά μου την παλιά είχα κάνει φίλη την Αλβανίδα αιχμάλωτη του ετοιμόρροπου κίτρινου περιπτερου. Με την οικειότητα της καθημέρα-τσιγάρα-εφημερίδα τη ρώτησα κάποτε «τι κάνεις; πώς περνάς;» κι εκείνη η φουκαριάρα, κλεισμένη ολημερίς κι ολονυχτίς στο νοικιασμένο κουβούκλιό της, έδωσε την απάντηση της μόδας, «τι να κάνω, τρέχω».

Τότε γέλασα, δεν σκέφτηκα αμέσως ότι πράγματι τα περίπτερα με το περιεχόμενό τους, με την ευωδιά τους, με τα παλιά κουδουνίσματα του τηλεφώνου τους, με τον Βέγγο, τον Χατζηχρήστο και τη Σμαρούλα Γιούλη τους, τρέχουν, πετούν, εξαφανίζονται, απογειώνονται, προσγειώνονται, μεταμορφώνονται, σε σκουντούν και σε στοιχειώνουν. Κάτι σαν ύλη ονείρων.

Περίπτερο-πετερό-ίπταμαι-πετώ. Περίπτερα που πετούν σε χιονάτους αιθέρες, τους αιθέρες της Λευκής θεάς/ Λευκοθέας, που γιορτάζει μόλις το πρώτο χιόνι αγγίζει τη γη.

Τα όνειρα της Λευκής, ο υπερεαλισμός του ρεαλισμού. Δέντρα, περίπτερα, γάτες, περαστικοί, σαν να μην ανήκουν στον ίδιο καμβά αλλά στο ίδιο όνειρο. Η Αλίκη στη χώρα των πεζοδρομίων, μια πραγματικότητα βγαλμένη λες από παιχνίδι της μνήμης ή της φαντασίας, μιας φαντασίας σχεδόν πραγματικής, όπου το baobab συναντά το περίπτερο στη στάση του λεωφορείου το οποίο θα σκοτώσει τη γάτα που ήδη πλησιάζει νωχελικά. Κι αυτός που αγοράζει πακέτο, νευρικά και ανυπόμονα, μόλις βγήκε από τον ψυχολόγο του κι είναι έτοιμος να καταρρεύσει, με τα τόσα ψέματα που είπε.

Ωστόσο η Λευκή, που προτιμά τα χειροτεχνήματα από τον λόγο, πετυχαίνει μια πραγματική κοσμοπλασία, παρουσιάζει μ' άλλα λόγια κόσμους όπως κι άλλοι καλλιτέχνες που το επιχειρούν χρησιμοποιώντας λογοτεχνικές ή εικαστικές γλώσσες.

Γράφει κάπου ο Λάκης Παπαστάθης:

Το ντοκιμαντέρ είναι το τραγούδι της πραγματικότητας και μάλιστα της αθέατης, που δεν είναι εύκολα ανιχνεύσιμη από τον μη ευαίσθητο άνθρωπο. Μόνο ένας ποιητής μπορεί και την εντοπίζει, την ξετρυπώνει ανάμεσα σε χιλιάδες περιττά πράγματα και τελικά την αισθηματοποιεί, όπως λέει κι ο Καβάφης για τους χώρους που περνάει, δεν καταγράφει απλώς, κάνει ένα πολύ προχωρημένο ντοκιμαντέρ. Το ίδιο κάνει κι ο Καρυωτάκης όταν γράφει για την Πρέβεζα πράγματα που το κοινό μάτι τού '28 δεν μπορεί να δει, δεν μπορεί να συνδυάσει την μπάντα με το ζουμπούλι ή να περιγράψει τη μίζερη ζωή μιας πόλης της επαρχίας. Και στην πεζογραφία το ίδιο. Ο Μιχαήλ Μητσάκης έγραφε ιστορίες για την άλλη όψη της Αθήνας λες και έκανε ντοκιμαντέρ, απλώς δεν ήξερε ακόμα τι είναι σινεμά.

Κάτι συμπληρωματικά ταιριαστό είπε πιο πρόσφατα ο Λούκας Ταρκόφσκι:

Έχει έρθει η ώρα να κατανοήσουμε πως ζούμε σε ένα media tagma, όπου ένα πραγματικό γεγονός δεν ταιριάζει με την πληροφορία που το περιγράφει. Δεν ζούμε στον κόσμο των γεγονότων, μα στον κόσμο της μετατροπής των αφηγήσεων.

Τα περίπτερα της Λευκής, οι αντιστασιακές μορφές των περιπτέρων της φτώχειας πριν τον εξευγενισμό του νεοφιλελεύθερου νεοπλουτισμού, είναι ένα γεγονός διαρκείας, η παρούσα έκθεση μια πινακοθήκη γεγονότων. Η Λευκή, εκθέτοντας με τον τρόπο της την απεικόνιση της πραγματικότητας, συνδιαλέγεται με την αυθεντικότητα της εμπειρίας – του κάθε θεατή.

Και όπως πιστεύει ο Μαρκ Ρόθκο,

Ένας πίνακας δεν είναι η εικόνα μιας εμπειρίας, αλλά η ίδια η εμπειρία.